

Cuvânt la Duminica a 21-a după Rusalii

(Pilda semănătorului)

Drept-măritori creştini

Ne-a învrednicit Bunul Dumnezeu să ajungem și această zi de toamnă frumoasă în care Biserica noastră ortodoxă ne pune înainte un pasaj din Evanghelia de la Luca cap 8, versetele 5-15. Hristos spune o pildă pe care tot El o și tâlcuiește ucenicilor Săi. De obicei Hristos nu-și explică pildele, dar aici face o excepție. În Sfânta Scriptură ni se spune că Iisus: „fără pilde nu le grăia nimic”(Mt13, 34). De ce vorbește în pilde Mântuitorul? De ce nu vorbește deschis, pe șleau ca să priceapă toți? Nu o face pentru că Mântuitorul apelează la un principiu al educației, cel al intuiției. Făcând comparație cu lucrurile din lumea de aici ni le arată pe cele din lumea de dicolo. Așa învață omul cel mai bine și reține cel mai ușor. Prin intuiție. Ne provoacă să gândim, să cercetăm, să ne punem mintea la contribuție, după proverbul: *Dumenzeu dă, dar nu pune în traistă*.

Pilda vorbește de un om care a venit în câmp să-și semene sămânța sa. Acest om ne dăm seama cu toții că este Dumnezeu, iar sămânța este cuvântul Său. Acest cuvânt al lui Dumnezeu se referă, fie la cuvântul din Biblie pe care îl aud oamenii la Biserică sau de la preot sau de la profesori, fie din cărți religioase, filme religioase, programe de educație religioasă. Vorbim de acea informație despre Dumnezeu și lucrările Sale care ajunge la noi pe diverse canale. Prin sămânță putem înțelegem și frumusețea naturii care ne vorbește de Dumnezeu, frumusețea cosmosului, a unui copil, a unei flori etc. Sunt multe moduri prin care Dumnezeu seamănă în lumea omului doar doar cineva ar vedea sau ar auzi și s-ar întoarce la Dumnezeu. „Ei au ochi şi nu văd, urechi au, dar nu aud” (Ieremia 5,21).

Sămânța aceasta cade în diverse locuri, adică pe diverse tipuri de ascultători. Există 4 tipuri de ascutători după Mântuitorul:

1. Cei care ascultă cuvântul, dar îl resping imediat (pământul de lângă drum)
2. Cei care ascultă, dar nu perseverează; cred o vreme, iar la vreme de încercare se leapădă (pământul pietros).

3. Cei care ascultă, dar grijile pentru averi și bogății îi sufocă (pământul cu spini)
4. Cei care rodesc, potrivit Evangheliei (pământul rodnic, fertil)

Ca un pământ (care prefigurează aici un suflet) să poată rodi are nevoie de apă (adică de cuvântul Scripturii), are nevoie de îngrășământ (faptele cele bune), are nevoie de soare (Soarele Hristos), are nevoie de lumină (cunoaștere) și de căldură (dragoste). Fără aceste necesități, sufletul devine asemeni unui pământ sterp, care nu rodește sau dacă totuși rodește, aduce roade nesemnificative.

Vedem că Hristos ne arată această similitudine între lumea reală și lumea cea duhovnicească. Dacă suntem atenți la lucrurile din lumea aceasta, vom observa lucruri valabile și în sfera duhovnicească sau morală. Numai să fim atenți. Dacă Dumnezeu seamănă cuvântul Său peste tot, acesta nu înseamnă că cei care nu aduc rod sunt predestinați să nu facă roade. Omul devine pământ bun, se străduiește să devină om cu suflet bun, roditor. Dacă suntem pământ plin de spini și bălării, să ne străduim să conștientizăm starea acesta și să ne apucăm să plivim buruienile din suflet precum ura, invidia, lăcomia, patima. Cum facem aceasta? Prin pocăință, prin spovedanie, prin împărtășanie, prin participarea la tainele din Biserică. Cu cât pământul nostru (adică sufletul) este mai plin de pietre și spini și munca noastră este mai grea. De aceea când facem un păcat mai mare, să îl spovedim ca să-l scoatem repede din suflet, să nu-l lăsăm să crească și să prindă rădăcini adânci. Sufletul este ogorul nostru. Să-l îngrijim, pentru că în el vine și sămânță străină, adică sămânța diavolului, care seamănă și el necontenit. Dacă sămânța lui începe să prindă rădăcini, să fim atenți și s-o smulgem repede ca să nu crească fără știrea noastră și apoi să ne sufoce. Diavolul seamănă gânduri rele, fie direct în mintea noastră, fie prin ceilalți semeni de-ai noștri care și ei se lasă purtați de vicleniile celui rău.

Sămânța otrăvitoare este și noianul de ideologii care ne asaltează astăzi din toate părțile, ca să renunțăm la familia tradițională, la libertatea de exprimare, la valorile creștine, să ne amestecăm cu alte religii ca să fie un fel de Babilon cultural și religios. Toate acestea în numele progresului și globalismului. Semănătorii care stau departe de Hristos s-au înmulțit peste măsură astăzi și ei seamănă prin televiziune, internet, cărți, adunări și alte forme de propagandă. Problema este că ei seamănă sămânța morții, a autodistrugerii, sămânța celui viclean care nu dorește mântuirea omului, ci pierderea lui. Diavolul „de la început, a fost ucigător de oameni şi nu a stat

întru adevăr, pentru că nu este adevăr întru el. Când grăieşte minciuna, grăieşte dintru ale sale, căci este mincinos şi tatăl minciunii”.(Ioan 8, 44)

Cei din a patra categorie, adică cei care aduc roade, sunt puțini doar 25% din total. Oare doar aceștia se vor mântui? Nu știm, Dumnezeu știe. La Evanghelia după Marcu se spune că semințele „semănate pe pământul cel bun sunt cei ce aud cuvântul şi-l primesc şi aduc roade: unul treizeci, altul şaizeci şi altul o sută” (Marcu 4, 20). Important este să aducem roade și nu contează că sunt mai multe sau mai puține, important este să nu stăm, să nu batem pasul pe loc, să ne îmbogățim continuu în cunoașterea lui Dumnezeu, să ne ostenim să ne apropiem tot mai mult de Domnul, căci prin El aducem roade bune. Omul se cunoaște după roadele sale, căci „nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune. De aceea, după roadele lor îi veţi cunoaşte” (Matei 7, 18-20).

Iubiți credincioși. Să aducem roade vrednice de pocăință, căci va veni timpul când Dumnezeu ne va întreba ce roade am adus, ce-am lucrat. Să nu ajungem „nori fără apă, purtaţi de vânturi, pomi tomnatici fără roade, de două ori uscaţi şi dezrădăcinaţi” (Iuda 12). Nu vom avea scuza că n-am știut, că n-am auzit. Bisericile sunt deschise încă, cărți de învățătură creștină găsești foarte ușor, în școli se mai face religie, revelația naturală vorbește despre Dumnezeu. Ca atare sămânța cuvântului divin ajunge la noi, dar cine are urechi de auzit să audă.

Pr. Bogdan Vasile BARBACARU